

Sygn. akt V CZ 147/11

POSTANOWIENIE

Dnia 8 marca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Iwona Koper

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w Warszawie Oddział Regionalny

przeciwko J. S., . S., D. S. reprezentowanemu przez J. S.

o eksmisję,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 8 marca 2012 r.,
zażalenia pozwanych na postanowienie Sądu Okręgowego w O.

z dnia 14 lipca 2011 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2011 r. Sąd Okręgowy w O. na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych, wyjaśniając w uzasadnieniu, że jest ona niedopuszczalna w rozumieniu art. 398² § 1 k.p.c. z uwagi na zbyt niską wartość przedmiotu zaskarżenia (1 836 zł). Pozwani w zażaleniu na to postanowienie zarzucili błędną wykładnię i niezastosowanie do ustalenia opłaty od skargi kasacyjnej art. 12, art. 26 ust. 1 pkt 6 i ewentualnie art. 14 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.) oraz błędne zastosowanie art. 394¹ § 1 k.p.c. i art. 23 k.p.c. Zdaniem skarżących powództwo o eksmisję nie ma charakteru niemajątkowego na co wskazuje niepodanie w pozwie wartości przedmiotu sporu. We wnioskach skarżący domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia, ewentualnie orzeczenia co do istoty sprawy i zasądzenia kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Artykuł 398² § 1 k.p.c. ogranicza co do zasady dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe. Skargę w takiej sprawie można wnieść jedynie wówczas, kiedy wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi co najmniej 50 000 zł, w sprawach gospodarczych – co najmniej 75 000 zł, a w sprawach z zakresu pracy i ubezpieczeń społecznych – jest nie niższa niż 10 000 zł. Za sprawy o prawa majątkowe powszechnie uznaje się takie, w których zgłoszone zostało żądanie mające na celu realizację prawa lub uprawnienia wpływającego bezpośrednio na stosunki majątkowe stron. Powództwo może dotyczyć świadczenia, ustalenia albo ukształtowania prawa lub stosunku prawnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2001 r., III CKN 568/01, nie publ. poza bazą Lex nr 553697). W orzecznictwie ugruntowany jest też pogląd, że sprawa o eksmisję obejmuje powództwo o świadczenie, którym jest zwrot zajmowanych pomieszczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 listopada 1996 r., III CKN 13/96, OSNC 1997/3/33 oraz z dnia 5 grudnia 2000 r., IV CZ 82/00, nie publ. poza bazą Lex nr 610223). Odzyskanie lokalu zajmowanego przez osoby, które utraciły do tego prawo obligacyjne, przez stronę, która im wcześniej lokal wynajmowała ma niewątpliwie wartość materialną, a roszczenie

o jego zwrot jest roszczeniem majątkowym. Wartość przedmiotu sporu, a w konsekwencji także przedmiotu zaskarżenia w przypadku takiego roszczenia wyznacza art. 23 k.p.c., co prawidłowo przyjął Sąd odwoławczy. To, że strona powodowa nie oznaczyła, wbrew obowiązкови wynikającemu z art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c., wartości przedmiotu sporu, nie decyduje o charakterze zgłoszonego przez nią powództwa, który wyznaczony jest treścią żądania. Skoro wartość przedmiotu zaskarżenia nie sięgała kwoty określonej w art. 398² § 1 k.p.c., skarga kasacyjna nie była dopuszczalna.

W tym stanie rzeczy nie zostały naruszone wskazane przez pozwanych przepisy art. 12, art. 26 ust. 1 pkt 6 i ewentualnie art. 14 ust. 2 w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych przez ich błędną wykładnię i niezastosowanie, ponieważ dotyczą one zasad określania opłat, a nie wyznaczania wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia, ani tym bardziej kryteriów rozróżniania spraw o prawa majątkowe od spraw o prawa niemajątkowe. Nie został także naruszony art. 23 k.p.c., który Sąd Okręgowy zastosował prawidłowo. Natomiast zarzut naruszenia art. 394¹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest niezrozumiały, jeżeli zważyć, że zażaleniu pozwanych został nadany prawidłowy bieg.

Z przytoczonych względów zażalenie podlegało oddaleniu na podstawie art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c.